

Voimankantaja

Rob Huurre

VOIMANKANTA JA

R O B H U U R R E

V O I M A N K A N T A J A

Pitäkää huoli siitä, ettei yksikään hukkaa Jumalan armoa
eikä mikään katkeruuden verso pääse kasvamaan ja
tuottamaan turmiota, sillä yksikin sellainen saastuttaa
monet.

Hebr.12:15

© 2021 Huurre, Rob

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 9789528048695

Y K S I

Suuren metsän keskellä oli pieni ja kapea polku, jota pitkin nuori siirtolaispoika Robert vaelsi kohti mummonsa taloa, joka oli metsän keskusaukiolla. Hänen jalkansa liukastelivat vasta loppuneen sateen kastelemien kivien ja juurakkojen päällä, jotka olivat ajan saatossa kihonneet polun pintaan. Taivas oli muuttunut selkeäksi ja lähes pilvettömäksi ja auringon kirkkaat säteet tunkeutuivat suurten kuusten yläpuolelta osuen kanervikkoon juuttuneisiin yksinäisiin vesipisaroihin ja sai ne säihkymään auringonvaloa sateenkaaren väreissä.

Viimein vaivalloisen liukastelun ja tasapainoilun jälkeen Roobert saapui metsän huomista aukiolle, joka aukeni lähes täydellisen ympyrän muotoisena hänen eteensä. Raikas tuulen henkäys hipaisi hänen kasvojaan laittaen hänet vetämään syvään henkeä. Niittykukkien ja pitkän heinän tuoksu levisi ympäri aukeaa tuulen saattelmana.

Mummon talo oli niityn läntisessä päädyssä tukeutumassa suureen tammeen ikään kuin tammi olisi siinä juuri taloa varten. Talon seinät ja katto olivat ajan saatossa kasvaneet sammalta niin paljon, että talo ja tammi näyttivät olevan yhtä suurta kokonaisuutta.

Robert meni valkealla aidalla ympäröidyn pihan puisesta portista sisälle ja sulki portin sitten perässään. Keskellä pihaa kulki hiekkainen polku, jonka ympärille mummo oli istuttanut kaiken väristä ja kokoista kukkaa. Eritoten suuret punaiset ruusut olivat edukseen vasemmalla puolella pihapolkua.

Toisin kuin muut kiertolaiset, niin mummo viihtyi omissa oloissaan keskellä metsää. Hän oli rakentanut talonsa keskelle metsää juuri siksi, koska tiesi että vain harva suostuisi kulkemaan synkän metsän lävitse. Se oli monen kyläläisen mielestä outoa, koska siirtolaiset yleensä tunsivat turvaa toisistaan eivätkä halunneet elää yksin. Toki mummo kävi kyllä katsomassa Robertia ja tämän isää Rubenia aina välillä, mutta yleensä hän pysytteli visusti kotonaan.

Kyläläisten keskellä oli paljon juoruja mummosta, joista jotkut olivat vähän liiankin omituisia. Osa nimittäin väitti mummon olevan jonkinlainen taian käyttäjä. Se oli kuitenkin Robertin mielestä mahdotonta, sillä hän tunsi mummon ja tiesi tämän olevan ihan niin kuin muutkin. Mummo oli vain tavallinen vanha muori, joka vain piti yksinäisyydestä enemmän kuin suuresta joukosta.

Juorut olivat saaneet alkunsa siitä, kun mummo oli auttanut kylän johtajan sairasta tytärtä. Tarinan mukaan kylän johtajan tytär oli sairastunut vakavasti samantapaiseen keuhkosairauteen kuin Robertin äiti ennen kuolemaansa.

Johtaja oli luvannut suuren palkkion sille, joka parantaisi hänen ainoan ja rakkaan tyttärensä. Kuitenkaan mummo ei niinkään ollut rahan perään, vaan hän sääli tyttöä. Hän oli kuullut tytön jokailtaiset tuskanhuudot, jotka kuuluivat naapuri telttoihin ja jopa kauemminkin. Sitten hän oli mennyt eräänä iltana johtajan teltalle missä tyttö makasi kuumeen kourissa elämän ja kuoleman rajamailla. Mummo otti taskustaan pienen pullon ja asetti sen tytön suulle. Sitten hän lausui jonkinlaisia vieraskielisiä sanoja mitä kukaan ei oikein ymmärtänyt. Tämän jälkeen maa tytön alla ja koko kylässä alkoi vavahdella. Ihmiset nousivat paniikin valtaan, sillä he eivät tienneet mitä se tarkoitti. Hieman maan vavahtelujen jälkeen tyttö nousi täysin terveenä vuoteestaan ja halasi mummoa kiitokseksi, sillä tiesi tämän auttaneen häntä.

Näiden tapahtumien johdosta kyläläiset alkoivat pelkäämään mummoa. He supisivat tämän selän takana ja kartoivat tätä aina kun suinkin vain kykenivät. Eivätkä he jutelleet mummolle kun vain pakon edessä.

Mummon pihassa Robertin sieraimiin kantautui maukkaan ruoan tuoksu. Hän olisi tunnistanut sen ruoan missä vain, koska se oli hänen lempiruokaansa oravan paistia. Vesi nousi hänen kielelleen ja siinä hetkessä hän ymmärsi, että vaikka oli jo lähes

ilta, ei hän ollut syönyt vielä rahtustakaan. Hänen ensimmäinen kosketuksensa tuohon niin hyvänmakuiseen oravan paistiin oli, kun hän sai metsästettyä sellaisen hänen isänsä valmistamalla pähkinä puu jousella jonka hän oli saanut lahjaksi.

Robert avasi oven ja huomasi, että mummo oli kattanut pöydän valmiiksi. Hän oli jo oppinut, että Robert saapuisi joka päivä suurin piirtein samoihin aikoihin ja sen, että tämä oli yleensä nälkäinen kuin susi saapuessaan sisään. Niinpä mummo oli kattanut pöytänsä lähes kaikkea mitä oravan paistin kanssa saattoi haluta. Oli monenlaista leipää ja mummon itse kasvattamia perunoita, tuoretta vuohenmaitoa, tomaattia ja kurkkua.

Pienestä ikkunasta keittiön takaa kajasti juuri sen verran valoa, ettei sisällä tarvinnut poltella kynttilöitä päiväsaikaan. Mummo seisoj savesta ja kivistä valmistetun hellan edessä leveä hymy ja lempeä katse kasvoillaan.

»Hei mummo. Huomaan, että sinä olet taas osannut odottaa minua. Olet kattanut pöydänkin valmiiksi», Robert sanoi.

»Voi lapsi kulta. Pakkohan minun on tehdä sinulle ruokaa, kun ei se pojan retale saa edes lihaa paistumaan nuotiolla», Mummo vastasi ja hymyili.

»Niin isä on kyllä aika toivoton», Robert vastasi.

»Istupas sinä nyt pöytänsä, niin saat mahasi täyteen», Mummo sanoi.

Robert istui pöytänsä silmät suurina ja maha mouruten ja alkoi ahmia ruokaa niin kuin se olisi ollut hänen viimeinen ateriansa.

Ruoan lempeä ja täyteläinen maku saivat hänet hidastamaan tahtia heti, kun suurin nälkä oli mennyt ohitse.

Mummon pitkät harmaat lähes valkoiset hiukset kimalssivat ikkunasta kajastavan valon edessä. Hän seurasi Robertin vauhdikasta syömistä ruskeilla nappisilmillä. Hänen selkänsä oli kumarassa ja sinertävän vanhan mekon helmasta kurkisti kaksi ohutta säärtä, joiden saattoi luulla katkeavan, jos ne edes vähän koskettaisivat jotain muuta kuin ilmaa ympärillään. Hän oli Robertille todella tärkeä, eikä Robert tiennyt mitä hän olisi tehnyt ilman mummoa, eikä hän muutenkaan uskonut, että he isän kanssa selviäisivät elämästä ilman mummon jokapäiväistä apua.

Kyläläisten kertomat huhut mummosta pyörivät usein Robertin mielessä. Hän oli jo pitkään halunnut kysyä niistä mummolta, mutta ei ollut rohjennut. Mitä jos mummo pystyisikin taikuuteen? Mitä kaikkea muuta hän voisi tehdä kun vain parantaa?

Robert päätti kysyä asiasta nyt. Jos hän ei sitä tekisi nyt niin sitten se koko asia saisi unohtua hänen mielestään.

»Mummo pitääkö paikkansa, että sinä osaat taikoa?»

»Haha vai taikoa? Mistä sinä olet semmoista pääähäsi saanut?»

Mummo sanoi huvittuneen näköisenä.

»No kun kyläläiset puhuvat, että sinä olisit parantanut kylän johtajan tyttären jollain taialla», Robert vastasi.

»Älä sinä tuollaisia höpötyksiä usko. Kyläläiset eivät vain ymmärrä minua, kun minulla on vähän erilainen elämäntapa», vastasi mummo hieman topakkuutta äänessään.

Hän alkoi järjestelemään keittiötään sen verran nopeilla ja suureleisillä liikkeillä, että Robert päätti jättää asian sikseen. Hän ymmärsi, ettei mummo selvästikään halunnut puhua siitä. Saattoihan kuitenkin olla niin, että kyläläisten käytös mummoa kohtaan sai hänet välttelemään kyseistä puheenaihetta.

Pieni häpeän tunne alkoi kolkuttamaan Robertin rinnassa, sillä hän ymmärsi vasta nyt miten lapsellinen hänen kysymyksensä oli. Kuitenkin oli perin outoa, että kyläläiset vieroksuvat mummoa niin paljon. Jos kerran huhut eivät pitäneet paikkansa, niin vieroksumisella ei ollut mitään järkeenkäypää syytä.

Kun Robert oli syönyt ruokansa, niin hän meni ulos pilkkomaan mummolle polttopuita. He olivat isän kanssa viikkoa aikaisemmin käynyt kaatamassa kaksi suurta kuusta, jotka pitäisi nyt pikkuhiljaa saada pilkottua polttopuiksi. Se olisi ehdottoman tärkeää, sillä mummo ei selviäisi kokonaista talvea talossaan ilman polttopuita.

Hän teki töitä niin kauan, kunnes alkoi hämärtää. Se oli sen merkki, että piti lähteä kotia kohti. Isä oli tarkka siitä, että Robert oli kotona ennen auringonlaskua. Jos Robert ei ehtisi kotiin ajoissa, niin isä huolestuisi aivan liikaa ja lähtisi etsimään tätä, vaikka tietääkin tämän olleen vain mummon luona kylässä.

Hän käveli talon ovelle ja alkoi avata ovea, mutta mummo oli nopeampi ja astui ovesta ulos.

Voimankantaja kertoo nuoresta
siirtolaispojasta nimeltä Robert. Hänen
rauhallista ja tasaista elämäänsä
siirtolaiskylän keskellä järkytetään, kun hän
saa tietää olevansa voimankantaja. Se tuo
hänelle suuren vastuun ja heimon
tulevaisuus kaatuu hänen harteilleen.
Monen menetyksen ja taistelun kautta, hän
yrittää tehdä parhaansa, jotta onnistuisi
pelastamaan maailman pahuuden kynsistä.

